

JÁNOSHÁZY GYÖRGY

Ajtómon csak postás kopog

*Engem régóta nem keresnek
sem cimborák, sem gyilkosok;
pap sem ír krétával keresztet
ajtómra; csak postás kopog*

*be rajta unottan havonta:
elhozza nyavalyás, sovány
nyugdíjamat meg pár goromba
számlát, és néhanap néhány*

*reszketeg sort holdbéli, távol
múltból; barátok, elfelejtett,
szárnyuk vesztett, szomorú lelkek*

*gondolnak rám a másvilágról,
s emlékek közt matatva, lassan
elmerülök egy volt tavaszban.*

Múlt időben

*Gyakran – lassacskán észre sem veszem –
már múlt időben gondolok magamra;
mint limlomot, úgy nézem néha lanyha
közönnyel érdes, göcsörtös kezem;*

*idegen tőlem kínom és bajom,
mely testem-lelkem évekig gyötörte;
úgy bámulok a megvakult tükörbe,
mint hervadt képre egy leprás falon.*

*Meg sem hallom, ha síri alkonyokban
csatangolok, hogy térdem nyögve roppan,
zörögnek bennem idegek, vesék.*

*Úgy olvasok egy-egy rég elfelejtett
süldő lánykához szóló, gyatra verset,
mint ékírásos ókori mesét.*

Esőznek a napok

*Esőznek már az őszi levelek:
alig-alig érinti bágyatag
gestussal szél a lankadt ágakat,
s a száraz lomb zörögve lepereg.*

*Esőznek a napok, az évszakok,
mint fűzéből kihulló gyöngyszemek;
nem kell gyökérszakító fürgeteg,
hogy elperegjen fősvényen szabott*

*kis életünk: szellőcske is elég
lerázni végső, gyöngye levelét,
úgy marad, mint reves, csupasz bitó,*

*lombdísze már csak rothadó avar,
melyet szemérmes ingként eltakar
fehérségével az újévi hó.*

